

Sygn. akt VI A Ca 240/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Stefańska (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Manowska

SA Beata Waś

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 29 listopada 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 168/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że nadaje mu następującą treść:

I. uchyla w całości decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 31 sierpnia 2010 r.;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w L. kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w L. kwotę 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 240/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2010 r., wydaną na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm., zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne”), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. karę pieniężną w wysokości 55.000 zł, za ujawnioną w działalności przedsiębiorcy nieprawidłowość polegającą na naruszeniu warunków udzielonej koncesji na dystrybucję energii elektrycznej wyrażającą się w nieprzestrzeganiu przepisów § 7 i 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków

funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623 ze zm.), co wypełniało dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Powód (...) S.A. z siedzibą w L. (będący następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.) wniósł odwołanie, w którym zaskarżył powyższą decyzję w całości, wnosząc o jej uchylenie w całości. Powód zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. § 7 ust. 1 pkt 5 i pkt 7 oraz ust. 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, poprzez ich błędną interpretację w zakresie przyjęcia, że charakterystyka ruchowo-eksploatacyjna przyłączanych urządzeń oraz tzw. analiza czyli informacje techniczne dotyczące zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy oraz charakterystyka obciążeń to pojęcia tożsame z ekspertyzą wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny zastrzeżoną dla odbiorców o mocy przyłączeniowej większej niż 2 MW;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. § 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego przez uznanie naruszenia przewidzianych terminów rozpatrzenia wniosku w sytuacji, gdy to zainteresowany nie dopełnił wymogów formalnych w postaci niedostarczenia wymaganej dokumentacji;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne poprzez uznanie, że powód nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji w sytuacji, kiedy powód ściśle wypełniał zadania ustawowe polegające na żądaniu wymaganych prawem dokumentów w postaci informacji technicznych dotyczących zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia przyłączane oraz charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej, które nie zostały dołączone do wniosku;

4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. oraz 13 § 2 k.p.a. poprzez naruszenie zasady dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej przez niewyjaśnienie i niezweyfikowanie właściwego znaczenia i rozumienia technicznych terminów zawartych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, tj. ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny oraz charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej i zakłóceń wprowadzanych przez elektrownię wiatrową do sieci energetycznych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. prowadziła działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji energii elektrycznej na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 30 maja 2007 r. W punkcie 2.1.1 koncesji zastrzeżono, że koncesjonariusz jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

W dniu 5 stycznia 2009 r. przedsiębiorca D. G. złożył do poprzednika prawnego powoda wnioski o określenie warunków przyłączenia farmy wiatrowej o mocy 0,85 MW do sieci elektroenergetycznej Operatora Systemu Dystrybucyjnego ((...)) w miejscowości G. w gminie B.. Wniosek ten został odesłany wnioskodawcy jako niekompletny, z uwagi na niezłączenie do niego wszystkich dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do wniosku należało załączyć charakterystykę ruchowo-eksploatacyjną planowanej elektrowni wiatrowej, zawierającą analizę wpływu przyłączenia elektrowni na sieć i wykazującą zgodność przyłączenia elektrowni z zapisami Instrukcji (...) i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej.

Zdarzenie to było podstawą wszczęcia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.1.1 koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, wyrażającą się w nieprzestrzeganiu przez przedsiębiorcę przepisów § 7 i 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, wobec nieuzasadnionej odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej elektrowni wiatrowej o mocy 0,85 MW oraz nieuzasadnionej zwłoki w powiadomieniu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowanego podmiotu o odmowie zawarcia tej umowy. W konsekwencji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał zaskarżoną decyzję.

Zdaniem Sądu Okręgowego wniesione przez powoda odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Przy tym, wystarczającą przesłanką do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej jest naruszenie choćby jednego z warunków koncesji. Poprzednik prawny powoda akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptował również warunek określony w jej punkcie 2.1.1, według którego koncesjonariusz jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią § 7 ust 1 pkt 5 i 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623 ze zm.) wniosek o określenie warunków przyłączenia powinien zawierać m.in. parametry techniczne, charakterystykę ruchową i eksploatacyjną przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci (w przypadku podmiotów zaliczanych do grup przyłączeniowych I-IV), a także informacje techniczne dotyczące zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy oraz charakterystykę obciążeń, niezbędne do określenia warunków przyłączenia (w przypadku podmiotów zaliczanych do grup przyłączeniowych I-IV).

Powołane rozporządzenie w § 7 ust. 5 pkt 4 i ust. 6 pkt 1 przewiduje obowiązek dołączenia do wniosku ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny, wykonanej w zakresie i na warunkach uzgodnionych z operatorem, na którego obszarze działania nastąpi przyłączenie (w przypadku podmiotów zaliczanych do grup przyłączeniowych I-II), lecz jedynie wówczas, gdy wniosek składa wytwórca dla jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej powyżej 2 MW. Według Sądu pierwszej instancji, ponieważ D. G. złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej o mocy 0,85 MW, poprzednik prawny powoda nie był uprawniony do wymagania od niego sporządzenia analizy (ekspertyzy) wpływu przyłączanych elektrowni na sieć.

Zdaniem Sądu Okręgowego, żądanie (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wykraczało poza określone prawem obowiązki wnioskujących o przyłączenie do sieci źródeł wytwórczych o mocy nie większej niż 2 MW, a jego wystosowanie do D. G. skutkowało nałożeniem na niego nieprzewidzianego prawem obowiązku oraz nieuzasadnionym wydłużeniem procedury rozpoznania jego wniosku. Dlatego Sąd pierwszej instancji ocenił, że działanie poprzednika prawnego powoda naruszało warunek 2.1.1 udzielonej mu koncesji, w którym zastrzeżono, że koncesjonariusz jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji uznał, że zasadne było nałożenie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne. Również wysokość kary pieniężnej Sąd Okręgowy ocenił jako prawidłową, albowiem uwzględniającą stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe.

Zarzuty podniesione przez powoda w odwołaniu Sąd Okręgowy uznał za nietrafne. Wskazał, że niesłusznie powód zarzucił błędną wykładnię § 7 ust. 1 pkt 5 i pkt 7 oraz ust. 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, w związku z

użyciem przez jego poprzednika w korespondencji kierowanej do wnioskodawcy słowa „analiza”, a nie „ekspertyza”. Zdaniem Sądu pierwszej instancji organ regulacyjny dokonał prawidłowej wykładni powołanych przepisów, albowiem poprzednik prawny powoda zażądał od wnioskodawcy złożenia odrębnego od wniosku dokumentu, co prowadzi do konkluzji, że nie domagał się uzupełnienia treści wniosku, o czym mowa w § 7 ust. 1-4 rozporządzenia, lecz domagał się złożenia załącznika do wniosku, o którym mowa § 7 ust. 5 pkt 4 rozporządzenia.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny także zarzut naruszenia przepisów ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego, albowiem w judykaturze utrwalił się pogląd, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jedynie do kontroli prawidłowości postępowania administracyjnego przeprowadzonego przez organ regulacyjny, lecz w kontradiktoryjnym postępowaniu cywilnym powinien merytorycznie rozstrzygnąć sprawę, uwzględniając materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym oraz w postępowaniu cywilnym.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów apelację wniósł powód.

Apelacją z dnia 22 stycznia 2014 r. powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie decyzji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, mianowicie przyjęcie, że przywołane przez powoda w wyjaśnieniach kierowanych do pozwanego w piśmie z dnia 3 grudnia 2009 r. oraz w informacjach kierowanych w pismach do wnioskującego o wydanie warunków przyłączenia podmiotu, iż niezbędne jest podanie informacji technicznych i dokumentów o których mowa w § 7 ust.1 pkt 5 i 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, jest tożsame z żądaniem dołączenia przez wnioskującego o dołączenie dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 5 pkt 4 tego rozporządzenia, czym powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, co wypełnia dyspozycję art. 56 ust.1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, co skutkowało również niewłaściwą subsumpcją stanu faktycznego do powołanych przepisów;

2) naruszenie prawa materialnego przez:

- niezastosowanie przepisów art. 3 pkt 10, 11, 11a, 11b oraz 23 ustawy - Prawo energetyczne w zw. z przepisami § 7 ust. 1 pkt 5 i 7 oraz ust. 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego i w konsekwencji przyjęcie, że powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, co wypełnia dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, a tym samym błędną wykładnię tych przepisów;

- niezastosowanie przepisów art. 9b i 9c ustawy - Prawo energetyczne w zw. z przepisami § 7 ust. 1 pkt 5 i 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego i w konsekwencji przyjęcie, że powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, co wypełnia dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, a tym samym błędną wykładnię tych przepisów.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosil o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe i Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne. Jednak rozważania prawne Sądu Okręgowego są wadliwe.

Nie ma racji powód zarzucając w apelacji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, co według powoda skutkowało przyjęciem, że domaganie się przez jego poprzednika prawnego od wnioskodawcy podania informacji technicznych i dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 5 i 7 rozporządzenia systemowego, jest tożsame z żądaniem dołączenia dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 5 pkt 4 tego rozporządzenia. Sąd Okręgowy prawidłowo bowiem ustalił, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. domagał się od D. G. załączenia do wniosku analizy (ekspertyzy) wpływu przyłączanych elektrowni na sieć, natomiast ocena, czy działanie to stanowiło naruszenie § 7 ust. 5 pkt 4 i ust. 6 pkt 1 rozporządzenia systemowego, stanowi element oceny prawnej, a nie ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy.

Jednakże, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są zbyt lakoniczne i dlatego wymagają uzupełnienia, poprzez dokonanie dodatkowych ustaleń faktycznych na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy administracyjnej.

Z akt tych wynika, że w dniu 5 stycznia 2009 r. D. G. złożył do (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wniosek o określenie warunków przyłączenia farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej Operatora Systemu Dystrybucyjnego (k. 49 i nast. akt adm.). W punkcie 3.3 „Wniosku” zatytułowanym „Dokumenty związane z wnioskiem” wskazano, że do wniosku należy dołączyć „Ekspertyzę wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny (...), jeżeli łączna moc zainstalowana farmy wiatrowej jest większa od 2 MW”. Natomiast w punkcie 3.4 jako obligatoryjny załącznik do wniosku wskazuje się „parametry techniczne, charakterystykę ruchową i eksploatacyjną przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci (...)”, w tym specyfikację techniczną turbin wiatrowych według załączonego wzoru - Załącznik A. Specyfikacja techniczna turbin wiatrowych została załączona do wniosku (k. 59 i nast. akt adm.). Jednakże w aktach sprawy administracyjnej brak jest dowodu, aby złożony przez D. G. wniosek zawierał charakterystykę ruchową i eksploatacyjną przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci.

W piśmie z dnia 29 kwietnia 2009 r., które wpłynęło do (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w dniu 4 maja 2009 r., D. G. nie kwestionował, że według § 7 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia systemowego wniosek o określenie warunków przyłączenia powinien zawierać m.in. charakterystykę ruchową i eksploatacyjną przyłączanych urządzeń. Twierdził jedynie, że skoro do opracowania tego dokumentu niezbędne są dane techniczne sieci, poprzednik prawny powoda powinien mu je udostępnić (k. 73 akt adm.). W kierowanym do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki piśmie z dnia 3 grudnia 2009 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wyjaśnił, że udostępnienie powyższych danych powinien zwrócić się do niego bezpośredni wykonawca (k. 119 akt adm.).

W piśmie z dnia 28 sierpnia 2009 r. poprzednik prawny powoda wezwał D. G. do uzupełnienia wniosku, albowiem nie zostały do niego dołączone m.in. dokumenty jednoznacznie potwierdzające tytuł prawny do korzystania z obiektu, a także charakterystyka ruchowo-eksploatacyjna planowanej elektrowni wiatrowej (k. 143 akt adm.). W piśmie tym (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wyjaśnił, że „załączana do wniosku o przyłączenie charakterystyka ruchowo-eksploatacyjna” powinna zawierać informacje techniczne dotyczące zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy oraz wykazać zgodność przyłączenia elektrowni z zapisami Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej.

W piśmie z dnia 5 stycznia 2010 r. kierowanym przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zostało wyjaśnione, że D. G. dotychczas nie złożył kompletnego wniosku, który mógł być rozpatrzony. Poprzednik prawny powoda stwierdził, że do wniosku tego nie załączono informacji i dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 5 i 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, tj. parametrów technicznych, charakterystyki ruchowej i eksploatacyjnej przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci, oraz informacji technicznych dotyczących zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy oraz charakterystyki obciążeń, niezbędnych do określenia warunków przyłączenia (k. 156 akt adm.). Wskazał również, iż wnioskodawca nie złożył wymaganego przez § 7 ust. 5 rozporządzenia dokumentu potwierdzającego tytuł prawny wnioskodawcy do korzystania z obiektu, w którym będą używane przyłączane urządzenia, instalacje lub sieci.

Dopiero przy piśmie z dnia 1 marca 2010 r. D. G. przekazał (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. uzupełniony wniosek z dnia 1 września 2009 r., a także poinformował poprzednika prawnego powoda, iż jego treść jednoznacznie wskazuje moc znamionową elektrowni, co wyklucza konieczność jej późniejszego wskazania w chwili dostarczenia charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej. Z pisma tego wynika, że według wnioskodawcy dostarczenie charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej przy wnioskowanej mocy nie jest prawem wymagane (k. 179 akt adm.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy administracyjnej nie dają podstaw do ustalenia, że D. G. w złożonym wniosku zawarł charakterystykę ruchową i eksploatacyjną przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci, pomimo że obowiązek taki wynikał z § 7 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego. Tymczasem zgodnie z treścią art. 6 k.c. to na pozwanym Prezesie Urzędu Regulacji Energetyki ciążył obowiązek wykazania powyższej okoliczności, albowiem to on z faktu tego wywodził skutki prawne. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. nie mógł bowiem rozpoznać merytorycznie wniosku, który był niekompletny, gdyż nie zawierał wszystkich elementów określonych w rozporządzeniu systemowym. Dlatego nietrafny jest twierdzenie pozwanego, iż działanie poprzednika prawnego powoda doprowadziło do nieuzasadnionego wydłużenia procedury rozpoznania wniosku.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy wadliwie zastosował w przedmiotowej sprawie art. 56 ust.1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, uznając, że istnieją podstawy do wymierzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kary pieniężnej za naruszenie warunku określonego w punkcie 2.1.1 koncesji, według którego koncesjonariusz jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Pozwany organ regulacyjny nie udowodnił, aby (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. rzeczywiście naruszył § 7 ust. 5 pkt 4 w związku z ust. 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zarzucił poprzednikowi prawnemu powoda, że bezprawnie domagał się od wnioskodawcy dołączenia do wniosku „ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny”, o której mowa w powołanym przepisie. Tymczasem treść pism znajdujących się w aktach administracyjnych zarzutu tego nie potwierdza, skoro (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wzywała wnioskodawcę do dołączenia do wniosku „charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej planowanej elektrowni wiatrowej”, która „powinna zawierać informacje techniczne dotyczące zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy oraz wykazać zgodność przyłączenia elektrowni z zapisami Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego treść powyższych pism nie potwierdza poglądu organu regulacyjnego, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. domagał się od D. G. uzupełnienia wniosku w zakresie innym, niż wynikający z treści § 7 ust. 1 pkt 5 i 7 rozporządzenia systemowego. Inaczej niż przyjął to Sąd Okręgowy, zdaniem Sądu odwoławczego brak jest podstaw do takiego wnioskowania jedynie na podstawie użycia przez poprzednika prawnego powoda sformułowania „załączenie charakterystyki ruchowo-eksploatacyjnej”, podczas gdy w powołanym przepisie mowa jest o „zawarcie jej we wniosku”. Nie ulega bowiem wątpliwości, że złożony wniosek takiej charakterystyki nie zawierał, zaś koncesjonariusz nie domagał się złożenia przez wnioskodawcę „ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci na system elektroenergetyczny”, o której mowa w § 7 ust. 5 pkt 4 rozporządzenia. W szczególności o takiej kwalifikacji wezwania nie może świadczyć informacja, że charakterystyka ruchowo-eksploatacyjna „powinna zawierać informacje techniczne dotyczące zakłóceń wprowadzanych przez urządzenia, instalacje i sieci wnioskodawcy”, albowiem wymóg ten wynika z treści § 7 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia systemowego.

W takiej sytuacji należy zauważyć również to, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wprawdzie kary pieniężne nakładane przez organy regulacji rynku nie mają charakteru sankcji karnych, jednakże w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji powinny odpowiadać wymaganiom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn. akt III SK 32/10, ZNSA 2011/3/121-125, a także m.in. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt III SK

1/2010, z dnia 1 czerwca 2010 r., sygn. akt III SK 5/2010, z dnia 21 września 2010 r., sygn. akt III SK 8/2010, z dnia 4 listopada 2010 r. sygn. akt III SK 21/2010). Oznacza to zakaz nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców wówczas, gdy istnieją wątpliwości, czy doszło do popełnienia przez nich czynów zakazanych przepisami prawa administracyjnego.

W tych postępowaniach odwołanie się do standardów wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) służy zapewnieniu przedsiębiorcy odpowiednich gwarancji proceduralnych. Spełnienie wymogów wynikających z Konwencji sprowadza się do respektowania przez Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji zasady, iż to organ regulacyjny powinien wykazać, że zachodzi stan faktyczny uzasadniający ukaranie przedsiębiorcy. Przedsiębiorca zaś ma pozycję podmiotu broniącego się przed ukaraniem, co nie ulega zmianie także po przeniesieniu sprawy na drogę postępowania sądowego. Okoliczność, że inicjatorem postępowania sądowego jest ukarany przedsiębiorca i z tego względu w procesie ma on pozycję strony powodowej, zaś organ regulacyjny występuje w charakterze strony pozwanej, nie może przesłaniać istoty poddanego ocenie Sądu stosunku prawnego o charakterze publicznym, w którym chodzi z jednej strony o kompetencję do ukarania, a z drugiej o prawo do obrony. Sąd bierze więc pod uwagę prawo przedsiębiorcy do obrony analogicznie do sądu karnego, przed którym oskarżyciel, aby uzyskać sądowe potwierdzenie oskarżenia, musi zwłaszcza wykazać bezzasadność wyjaśnień oskarżonego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt III SK 7/10, OSNP 2012/3-4/53). W ocenie Sądu Apelacyjnego, w przedmiotowej sprawie standardy te nie zostały zachowane ani w postępowaniu administracyjnym, ani przed Sądem pierwszej instancji, co uzasadniało zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zaskarżonej decyzji.

W tej sytuacji za zbędne uznać należy szczegółowe rozważanie pozostałych zarzutów apelacji, które co do zasady są słuszne.

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego były art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.